

A New Day # 146 Report
srpen 2023

Vydavatel fanzinu AND začíná dlouho očekávaným výročním “knižním” vydáním alba *The Broadsword And The Beast*. Lornu Murphymu patří milion díky za svolení otisknout zde jeho vynikající recenzi. Rozhodně to prý vypadá, že je to zatím NEJvelkolepější ze všech knižních vydání - snad s výjimkou *Pašijové hry* - a rozhodně je největší. 5 CD, 3 DVD (bohužel pouze audio) a dosud nejrozsáhlejší booklet. A to vše opět za mimořádně příznivou cenu, navzdory tomu, co by řekli mnozí reptalové na facebooku. V blízké budoucnosti toho z trezorů Tull vyjde ještě mnohem víc a já stále držím palce knižnímu vydání *Under Wraps*, možná včetně lanova alba *Walk Into Light*. Sám Ian se o tom v poslední době vyjádřil povzbudivě, a koneckonců, on je tady pánem (i když v rozhovoru na Youtube poznamenal, že čeká na vyjádření Warnerů ohledně komerčního rizika). Turné Jethro Tull jede dál, a poprvé po několika letech o něm slyším jen samé dobré věci, a to i od některých fanoušků, kteří nečekali, že se jim bude líbit. Martin Barre byl na svém turné také velmi vytížený - i když bohužel ne ve Velké Británii a v nejbližší době se tak nejspíš nestane - a podle všeho to bylo úžasné. Rees doufal v obsáhlou recenzi nedávného turné od našeho člověka z Ameriky, ale bohužel se tak nestalo. Snad příště. Rees upozorňuje, že v červencovém/srpnovém čísle velmi dobrého časopisu RnR vyšel třístránkový rozhovor s I. Andersonem od všudypřítomného spoluvydavatele AND Old Webbyho (Martina Webba).

Recenze alba v “knižní” reedici

THE BROADSWORD AND THE BEAST 40th ANNIVERSARY MONSTER EDITION

Lorne Murphy

Ačkoli to není úplně neobvyklé, rocková kapela se jen zřídkakdy stane tak plodnou, aby vstoupila do studia a vyprodukovala tři alba najednou. Ještě vzácnější je, že by dvě třetiny toho, co vytvořila, odložila stranou, a nechala na pospas generacím na zaprášených půdách, nebo že by písně v průběhu desetiletí vycházely na různých kompilacích. Ale přesně to byl případ Jethro Tull a kolosálních nahrávek, které vyústily v album *The Broadsword and the Beast* z roku 1982. Mnozí měli pocit, že se předchozí album *A* s jeho elektronickými zvuky, strohým obalem a tématy obléhání ambasad, odborové činnosti, raket a hraček na baterie odklonilo od kvintesence Tull. V případě *Broadswordu* zvolili modernizovaní Jethro spíše hybridní přístup; stále sice využívali nové technologie té doby, ale vtěsnali sem i několik tradičnějších motivů, aby uspokojili své věrné, a zároveň rozvíjeli příběhy o bestiích a Vikinzích. Na obálce se objevila rozmáchlá malba (doplněná o runový okraj, který přidává svou fantazií další body) a frontman Ian Anderson moudře přehodnotil svou image, odhodil bílou kombinézu a vrátil se k o něco méně pochybnému koženému kabátci, který jako by vypadl z kostýmního skladu týmu režiséra Terryho Gilliana. A ještě o rok později se moderně střížený Anderson objevil v byznys obleku na zcela současném albu *Walk Into Light*. Ale v roce 1982 to byla ještě stále ona divoce vyhlížející postava, která se proháněla po pódiiích v podobě pirátských lodí v rámci turné *Broadsword* (zatímco si kluci ze Spinal Tap dělali poznámky). V září tedy vychází dlouho očekávaná deluxe reedice *Broadswordu* ke 40. výročí s příhodným podtitulem *Monster Edition*. Je dechberoucím osmidiskovým pokladem plným vystřížených částí, demosnímků, nevydaných skladeb, živých koncertů a nových stereo a 5.1 surround mixů Stevena Wilsona. Určitě patří mezi nejrozsáhlejší příspěvky do “knižní” série, jejíž kouzlo samozřejmě spočívá v tom, jak moc se člověku líbí především hudba. *Broadsword* sice není v kategorii miluju-nebo-nenávídím, ale občas fandy dokáže rozdělit. Pro ty, kteří si ji oblíbili, představuje naprostou povinnost. Pro ty, kteří ne, nebo si nejsou jisti, pojďme prozkoumat obsah disků po disku. Začneme vlastním nově zremixovaným albem. Na svém již čtrnáctém remixu alb Tull našel zkušený veterán Wilson prostor pro zlepšení zvuku a čistoty toho, co místy znělo ploše, zejména v sekci bicích. Jeho úpravy jsou rozumné, posiluje a vylepšuje co může, přičemž zachovává původní vizi umělců a odolává jakémukoli nutkání dělat radikální změny na základě osobních preferencí. Buďte si jisti, že Wilson je mužem na svém místě a myslím, že pochvaly budou daleko převažovat nad kritikou, stejně jako tomu bylo u většiny nebo všech předchozích alb Tull, na kterých pracoval. Mějte na paměti, že je přiložen i původní mix z roku 1982, který poskytuje záchrannou síť pro všechny, kteří nebudou novou verzí zrovna nadšeni. *Broadsword* více než *Áčko* těží z jednotného přístupu kapely k tvorbě, přičemž

materiál pozvedá zejména několik klíčových ingrediencí. A co především? Martin Barre. Jeho odvážná kytarová práce zde vystupuje do popředí, každá ze skladeb je prošpikována jeho bluesovými vyhrávkami a podbarvena jeho skřípavými riffy. Jeho vyvíjející se styl a postupující kroky neušly ani Andersonovi: *“Bylo to období, kdy hra Martina Barreho procházela postupným nárůstem hudební zdatnosti, jeho výrazu a míry jeho muzikantské výřečnosti. Jeho nejlepší tvorba je období, které se vyvíjelo v osmdesátých až devadesátých letech. Nenajdete lepší příklad Martinovy živé hry, než jsou některé koncertní nahrávky, pořízené v této éře. Jejich poslech je skvělou připomínkou toho, jak dobrý Martin každý večer na pódiu byl.”* Ian Anderson

Za zmínku stojí také skotský klávesový mág PeterJohn Vettese, jehož působivý sluch a hudební důvtip vnesly do hudby Tull tohoto období nový úhel pohledu (a ještě více se prosadily na albu *Walk Into Light* a následujícím albu Tull *Under Wraps*). Vettese sice nebyl navenek tak zajímavý, jako jeho nenapodobitelní předchůdci, přesto byl na pódiu i mimo něj svérázný a jeho dobové syntezátory dodávaly hudbě Tull jinou energii a někdy temnější tóny, které se dobře snoubily s Andersonovými skladbami. Vettese byl v této době nesmírně důležitým členem kapely a všichni zúčastnění o něm - jako o člověku a hudebníkovi - mluví s nadšením: spoluhráči, členové štábu i producent Paul Samwell-Smith. Na hotovém albu skutečně nebyl žádný slabý článek, ale jistě některé skladby vyčnívají více než jiné. Anderson prozrazuje, že samotná skladba *Broadsword* (původní pracovní název: *Indian War Dance*) je něco jako sesterská píseň k *Dun Ringill* z alba *Stormwatch*. Skladba zůstává jednou z nejvýraznějších na albu, Barre a Vettese společně vytvářejí hutnou atmosféru, přičemž každému z nich je poskytnut větší podíl na zvukovém prostoru díky bubeníkovi Gerrymu Conwayovi, jehož jednodušší hra poskytuje pevnou rockovou oporu, přestože postrádá finesy svých předchůdců. Byl to "jiný bubeník", který se však pro tuto konkrétní várku skladeb pohodlně usadil na stoličku a podle Andersonových vlastních slov byl "perfektní volbou". *Clasp* je další silná, náladová skladba, která už naznačuje hudbu, kterou Anderson a Vettese brzy vytvoří pro album *Walk Into Light*, a *Flying Colours* vyzařují pulzující energii, když Dave Pegg hraje na baskytaru jako o život. *Pussy Willow* patří k nejkrásnějším písním Tull, Andersonovy zasněné verše se vznášejí kolem Vetteseho uvolněných klavírních melodií, přičemž umně vytváří poetické texty o všedním městském životě (napadá nás, zda to nemohlo ovlivnit Fische v písni *Chelsea Monday*). Hnací rockové tempo refrénu píseň skvěle vyvažuje, a Wilson jí zde dodává ještě větší razanci. Anderson se odvolává na "skotskost" této písně, což je korelace, kterou ve svých úvahách o tomto albu několikrát uvádí. Stejně jako například u strhující balady *Slow Marching Band*, další krásné a dojemné skladby, v níž Conway zpestřuje skladbu strhujícími beaty, zatímco Anderson předvádí jeden ze svých nejlepších pěveckých výkonů na albu. Je to další skladba, která nikdy nezněla lépe, a slouží jako připomínka toho, jak dobrá je každá z těchto písní sama o sobě, i když album jako celek nemá žádné vyložené jednotící téma. Martin Barre doplňuje: *“Byly na něm věci, které byly opravdu dobré, ale možná tam bylo příliš mnoho kontrastů. Nebylo to hudebně soustředěné album. Fallen on Hard Times je skvělý blues rock, opravdu silný, takže to je jeden směr; Pussy Willow je krásná píseň, ale zase v jiném směru; Slow Marching Band je úžasná; Beastie je skvělá rocková hymna; Watching Me, Watching You je zábavná, takový předchůdce pozdějšího sekvencerového stylu hudby. Takže je to skvělá deska, ale je možná až příliš různorodá; všechny písně jsou skvělé, ale jestli patří na jedno album, to nevím.”* Martin Barre

První disk doplňuje hrstka nahrávek z prosince 1981 až ledna 1982, včetně dříve nevydaných alternativních albových verzí, a také první ze tří různých verzí fanoušky oblíbené *Jack-A-Lynn*. Andersonova zádušná sólová akustická verze je dnes stejně ponurá, jako když jsem ji slyšel poprvé, a vždy jsem měl pocit, že konečná verze pro elektrickou kapelu nedosahuje jemnosti této nahrávky. Anderson rozpačitě prozrazuje, že nechce detailně rozebírat význam této písně, protože je to jeden z mála případů, kdy nechal do svého písničkářství proniknout svůj skutečný vztah. Přejdeme tedy k disku 2...

Anderson byl v tomto období ve vrcholné hlasové formě. Není pochyb o tom, že byl po celou dobu silným a jedinečným zpěvákem, ale v roce 1982 zdokonalil a vybrousil své hlasové schopnosti tak, aby dokázal přednést silné, čisté linky, které využívaly jeho rozsah a

rozšiřovaly typy oněch mnohvrstevnatých harmonií, které probádal ve skladbách jako *Songs From the Wood*. Jen pár let chybělo k tomu, aby si na turné *Under Wraps* zničil hlas, což byla katastrofální událost, ze které se nikdy plně nezotavil, a katalyzátor toho, co někteří považují za dlouhý, postupný úpadek. Naštěstí ještě předtím napsal a nahrál *Jack Frost and the Hooded Crow*, nádhernou píseň s vánoční tematikou, v níž předvedl obzvlášť strhující výkon a některé ze svých nejlepších harmonických vokálů. Mnozí tuto skladbu již znají, protože se od té doby objevila na několika oficiálních vydáních (a byla také mnohem později znovu nahrána pro *The Jethro Tull Christmas Album*). I další tehdejší písně našly místo na různých vydáních a ti z nás, kteří mají na poličkách staré box sety už léta, poznají skladby jako *The Curse* (kupodivu druhá píseň, kterou Anderson napsal o menstruaci), *I'm Your Gun*, *Commons Brawl*, *Too Many Too* a *Crew Nights*, kterou Anderson popsal jako "ne jednu z velkých písní Tull", ale kterou jsem měl vždycky rád. Píseň *Motoreyes* byla až dosud jednou z mála skladeb, které byly už v roce 1988 exkluzivně zařazeny na *20 Years boxed set*, ale konečně se objevila podruhé, takže ta stará zaprášená krabice balancuje na hranici zastaralosti (i když já se s ní z nostalgických důvodů nikdy nerozloučím). Na rozdíl od kontroverzního puristického přístupu k nahrávkám *Chateau D'Isaster Tapes* na boxu *A Passion Play*, kdy se některé písně objevily na albech *20 Years* a *Nightcap* s příslušnými flétnovými předělvkami z let 1988 a 1993, ponechal je zde Wilson nedotčené. Podrobnější informace o stavu overdubů jednotlivých skladeb jsou uvedeny v části "technické poznámky" v přiložené knize. Nejočekávanějšími položkami jsou zde však dosud neslyšené písně. V průběhu celé této série fanoušci žasli nad množstvím zcela nového materiálu, který se objevil poté, co tak dlouho žil v trezoru. V případě *Broadswordu* se až tají dech nad tím, že další písně z těchto sessions spatřují světlo světa až nyní, když jich v průběhu let vyšlo již nespočet jako bonusové skladby. Když už se rozšířily do takové míry, opravdu jich může být víc? Odpověď zní jednoznačně ano, protože doména *Broadsword* se nyní rozrostla na neuvěřitelné tři a půl hodiny... a to nepočítáme živé koncertní záznamy nebo surroundové mixy, které najdete na jiných místech tohoto kompletu. *Inverness Sleeper* pojednává o cestování vlakem - což je pro Andersona nezvyklé téma - a zní, jako by byla napsána a nahrána v době, kdy o několik let dříve vznikla skladba *Heavy Horses*. Vzhledem k tomu, že jde o nově objevenou skladbu, není možné zjistit, jak moc ji Wilson vylepšil, ale musím říct, že zní velkolepě nahlas a Pegg hraje opravdu chutné basové linky. Vlastně všichni na této skladbě hrají solidně a člověk se diví, proč ji proboha vůbec vyhodili. Negativnější člověk než já by se mohl cítit podveden, když si ji nemohl vychutnat posledních 40 let! Čiperná instrumentálka *The Swirling Pit* se objevila díky Peggovi a jeho bezpračkové baskytaře. Možná ji znají někteří fanoušci, kterým neunikly pirátské živé nahrávky z tohoto období, nebo Peggovo sólové album *The Cocktail Cowboy Goes it Alone*, kde nahrál vlastní verzi této skladby a *Jacka Frosta*. Zde má skladba uvolněný, ale úderný charakter, než se přesune do typičtějšího fairportovského teritoria, kde se celá kapela vydává do města (nebo možná na renesanční jarmark) a zejména Barre přidává úžasné kytarové momenty. Opět skvělá malá skladba, která neměla tak dlouho ležet ladem. *Roland's Entry* není skutečná píseň, je to spíše atmosférická skladba, která v té době pravděpodobně zněla dost futuristicky. Mně se takové věci docela líbí, ale nebudu se divit, když to ostatním bude připadat trochu neslaná a nemastná. Slyšíme zde Andersona, jak si pohrává se svými novými klávesami Roland, a nyní se zdá, že se o ní uvažovalo jako o úvodní skladbě alba. Ačkoli nemá takovou vážnost jako úvodní skladba *Slipstream* od Eddieho Jobsona (kterou najdete na boxu A), Andersonovi se podařilo přijít s něčím zvláště sympatickým, přestože zní jako znělka, na kterou jste mohli narazit na přední straně VHS půjčovny v roce 1982. Barreho *Calafel* a *Return to Calafel* jsou okouzující instrumentálky, které by se mohly stát dobře umístěnými intermezzy na albu, ale Barre si zřejmě myslí, že hlavní skladba byla napsána s úmyslem začlenit ji do některé z dalších písní *Broadswordu* (nikdy se tak nestalo, ale jeden riff byl po letech použit v písni *Part of the Machine*). Barre se k této hudbě vrátil na svém albu *Back to Steel* z roku 2015, kde zajímavě přepracoval i skladbu *Slow Marching Band*, svou nejoblíbenější skladbu z *Broadswordu*. Disk 3 tvoří různé mixy a demosnímků, včetně 48minutové demokazety z potenciálně velmi odlišného alba, které vzniklo v prosinci 1981 pro Samwella-Smithe, aby mu dalo představu o materiálu, na kterém pracovali. Toto je vůbec první vydání tohoto dema a mezi skladbami, o kterých se tehdy uvažovalo, jsou i další tři nové písně. *Honest Girl* je

pomalejší, nenápadná skladba s opakující se vokální melodií a aranžmá, které působí nedokončeně. Anderson, kterému se píseň líbí, nezachází do žádných podrobností o jejím hudebním vzniku, místo toho se soustředí na text, takže je těžké zjistit, zda a kdy byla opuštěna. Jsem si však dostatečně jistý, že se tato skladba nezapíše do historie jako jedna z velkých objevených klasik skupiny Tull. Peggy ochucuje píseň *DJ Dream* diskotékovým nádechem, který odpovídá Andersonovým textovým motivům. Píseň má sice nepatrný nádech funku - nebo alespoň tolik, kolik ho pět třicetiletých Britů v té době dokázalo nasimulovat -, ale jak moc je úspěšná, to zatím nevíme. Má však v sobě jistou chytlavost, která ji přinejmenším staví o stupeň výš než *Honest Girl*. Andersonův procitěný citát o nočních klubech a diskotékách vystihuje téma skladby: *Dýdžej je... ztracen ve snu o slávě. Jediné, co dělá, je, že pouští desky a hraje je. Dnes je pro mě stejně nepochopitelné jako tehdy, jak může mít práce tanečního DJe vůbec nějakou hudební hodnotu, jen proto, že si vybral několik písniček, které bude hrát! Ian Anderson*. Tvrdá věc *Me, Dinosaur* je jedna z nejlepších z této várky, s Barreho úžasně houpavou kytarou a Anderson chrlí vyzývavý text o tom, jak je mu jedno, že ho tisk považuje za "rockového dinosaura" (... a to bylo před více než 40 lety!) Píseň je dobře zaranžovaná s tehdejšími znaky Tull, včetně Vetteseho pěkně zakomponovaných kláves v tandemu s Barrem, a vyvolává úsměv, když slyšíme, jak ukazují drze prostředníček odpůrcům z té doby. Vítězná skladba, to je jisté. Disky 4 a 5 (a DVD disk 3) tvoří zbrusu nové živé vydání, hybridní "koncert" sestavený ze čtyř německých vystoupení z téhož týdne v dubnu 1982. Byly to ještě slavné časy, kdy bylo nové album náležitě zastoupeno v koncertním setu kapely, a v tomto případě zaznělo překvapivých devět z deseti skladeb Broadsword (stejně jako *The Swirling Pit*). S tolika novými písněmi v show samozřejmě musela spousta starých kousků dostat na frak, takže výsledný setlist není zrovna poctivým průřezem historií Tull; kromě hrstky zřejmých standardů pochází většina zbývajících hudby z alb *Songs From the Wood* a *Heavy Horses*, přičemž nejnovější album A je zastoupeno pouze krátkým instrumentálním úryvkem *Black Sunday* a *Stormwatch* je zcela ignorováno. Trochu mě překvapilo, že na tomto obrovském kompletu není žádný videomateriál, ale musím říct, že tento koncert na DVD v audio podobě je naprosto skvělý. Osmistopé nahrávky zní velkolepě, ať už ve stereu nebo v prostorovém zvuku, a kapela byla ve vrcholné formě. Barre předvádí několik strhujících sól, zvláště pak čelist padá v *Pibroch/Black Satin Dancer*, a myslím, že Anderson se svým dřívějším citátem o Barrem měl asi velkou pravdu. Prostorové mixy 5.1 na discích DVD 1 a 2 pokrývají celé studiové nahrávání a hotové album. Wilsonovi se podařilo uspokojivě oddělit jednotlivé nástroje, aniž by hudba zněla chladně a odosobněně. Moderní remixování může někdy vést k tomu, že dobová hudba zní pseudomoderně, ale to není tento případ. Z prostorového mixu těžší zejména skladba *Clasp*, kde Conwayovy bicí válce švihají po místnosti; bizarní *Commons Brawl* předvádí souboj mandolíny a elektrické kytary; bohaté harmonie *Jack Frost* na nás útočí ze všech stran; bicí v *Beastie* mají více pružnosti v kroku. Jak víme, flétna je v tomto období poněkud omezena, Andersonovu pozornost zčásti pohltilo komponování na klávesy, a méně květnatá hra nemá takovou možnost třepotat se sem a tam jako na dřívějších vydáních *Thick as a Brick* nebo *A Passion Play*. Celkově jde o slušný prostorový mix, který bych v této sérii zařadil asi někam doprostřed. Měl bych také upozornit, že na nahrávce se nachází na jednom z DVD skryté překvapení - skladba, která není uvedena v kreditech, ale nechám na vás, abyste si ji našli sami! Zbývá ještě 164stránková kniha. Ta je nabitá dobrotami a trvalo mi několik sezení, než jsem se jí prokousal (a to jsem ji četl s chutí). Dlouhý a podrobný esej (samozřejmě od Old Webbyho) přináší historii celého období, včetně rozhovorů se všemi členy kapely a Samwellem-Smithem, které osvětlují vznik alba a následné turné. Následují tematické rozhovory s autorem obalu Iainem McCaigem a inženýrem a zvukařem Leighem Mantlem, které odhalují některé fascinující zajímavosti, jež by se jinak nedostaly na veřejnost, včetně McCaigova původního nápadu na obal alba v době, kdy se ještě mělo jmenovat *Beastie*, který je zde k vidění poprvé. Vždy je zajímavé přečíst si jiný pohled od někoho mimo kapelu, ale přesto blízkého dění. Kniha také reprodukuje program turné z roku 1982 a přináší texty všech písní (i těch zcela nových) a tradiční Andersonovy (a případně Peggovy a Barreho) úvahy o jednotlivých skladbách. Už jsem to říkal dříve, ale je třeba to zopakovat: každá z těchto knih by klidně mohla být samostatným produktem (nebo ještě lépe jedním všeobjímajícím svazkem). Největším přínosem je asi množství nových informací, které přinášejí, spíše než

stále stejné a opakované informace, které dlouholetí fanoušci slyšeli už stokrát. Uvidíme, zda budou další díly této série pokračovat i po speciální edici *Bursting Out*, která se prý připravuje. Ať už ale *Broadsword* znamená konec cesty, nebo ne, všechny strany podílející se na vzniku těchto vynikajících archivů si zaslouží potlesk. Pozornost věnovaná detailům, bohatý bonusový materiál, znamenité balení... Tento komplet dosáhl něčeho, co jsem považoval za nemožné - přiměl mě milovat toto album Jethro Tull víc, než jsem ho už miloval. Vytvořili opravdu monstrózní dílo.

Setkání s JOHNEM O'HAROU

Martin Webb

Možná není nejpracovitějším mužem v showbiznysu, ale John O'Hara je nejpracovitějším klávesistou skupiny Jethro Tull - a to nejen díky trvale rozsáhlému nahrávacímu plánu a turné kapely, ale také díky nesčetným vedlejším aktivitám, kterým se věnuje. Protože mé plány na osobní rozhovor s tímto neúnavným pianistou zmařilo odložení červencového koncertu v Catanii, mluvil jsem s Johnem po telefonu mezi rakouským a německým vystoupením (ne, že by si bral volno, že...)

Moc děkuji, že sis na to našel čas, protože vím, jak jsi vždycky zaneprázdněný. První otázka - jak se k čertu máš?

Zrovna jsem se tě chtěl zeptat na totéž! Mám se velmi dobře, fyzicky i psychicky, i když se jako vždycky honím za spoustou projektů, které mě baví dělat i mimo Jethro Tull, což je podle mě vždycky důležité.

K čemuž se ještě dostaneme...

Tak jak se máš a co jsi dělal? [Upraveno z toho důvodu, že nikoho nemůže zajímat, jak starý Webby chodí po horách, objíždí starověké římské památky nebo se znovu stává dědečkem. DR.]

Kvůli pandemii a kvůli tomu, že si lan dává pozor, aby v zákulisí nebylo moc lidí, jsem s vámi už dlouho nemluvil, i když jsem byl na spoustě koncertů. Byla to škoda, že jsme se mi nepodařilo osobní setkání, a proto jsem vděčný za tento telefonát.

Ano, zdá se, že už je to dlouho, co jsme spolu mluvili. Viděl jsem Dave Reese v zákulisí, když jsme loni hráli na festivalu A New Day, a krátce jsem viděl i tebe, i když jsme si nemohli s nikým popovídat.

Jo, mával jsem vám všem, ale najednou se objevil Chris Archer a naznačil, že mávání je v pořádku, ale ať se nepřibližuju!

Mimochodem, jak se daří časopisu?

Chtěl jsem se tě zeptat, jestli ti Dave posílá výtisky.

Ne, nevidám je.

Bože, tak to budeme muset napravit - zejména v příštím čísle, protože tam budeš ty...

(smích) No, to záleží na tom, jak to dopadne!

No, jestli to půjde špatně, tak si prostě něco vymyslím... DOBŘE! Viděl jsem, že jste o Joeovi napsali článek, protože titulní strana byla na Facebooku, i když jsem neviděl vnitřek. Na titulní straně byla fotka Joea, jak hraje na flétnu! Zajímalo by mě, čí to byl nápad...

Byla to moje fotka, ale byl to Dave, kdo řekl, že musíme dát na titulní stranu flétnistu.

(smích) 'Flétnista'? Vždyť jsou tam dva. No, vlastně tři, když počítáš i Martina.

Pošlu ti PDF celého časopisu, abyste sis mohli přečíst rozhovor s Joem Každopádně, přejděme k našemu rozhovoru... Rok 2023 je novým rokem v životě Jethro Tull a novým albem *Röckflöte*. Ale pokud se vrátíme v čase až do roku... 2022, kdy album vzniklo a bylo nahráno, všichni jsme nyní slyšeli demosnímky písní, které lan poslal kapele. Jaké byly vaše první dojmy, když jste je slyšeli, a to s elektrickou, nikoli akustickou kytarou, která udávala písním směr?

Okamžitě nám to říkalo, že si velmi přeje, aby album bylo více elektrické, tvrdší, hlasitější, silnější; všechna ta popisná slova vycházela z toho, jak lan cítil, že chce vyprávět příběhy kolem témat a legend o kdovíjakých dávných lidech. Tím se to lišilo od předchozích alb, která měla na demosnímčích akustickou kytaru - ta mi okamžitě vnukla nápad na podobné zvuky - klavír, akordeon, jemné cembalo. Ian přiznává, že není zrovna hráč na elektrickou kytaru, ale

myslím, že pro něj bylo důležité udělat ty demosnímký tímto způsobem, abychom všichni od začátku věděli, že to nemusí být nutně jako předchozí alba.

Ti z nás, kteří mají deluxe verzi alba, viděli poznámky, které lan poslal členům kapely spolu s demosnímký, rozdělené třeba na deseti nebo dvacetivteřinové úseky písní a naznačující, zda v každé pasáži počítat s klávesami, kytarou, nebo čímkoli jiným. Když tedy máš k dispozici jen tuto hrubou kostru a strohé pokyny k nové písni, jaká je tvoje úloha jako klávesisty a vlastně aranžéra při poskytování vstupů a ozdob nové hudby a jak postupuješ při vymýšlení vhodných hudebních nápadů?

To je velmi dobrá otázka. Noty, které nám dal, byly do značné míry vodítkem a je fér říct, že ne vždy jsme se jich drželi. Někdy, když jsme měli slyšet nápady na klávesy, kytaru nebo cokoli jiného to mohlo být, jsme si uvědomili, že struktury, které vybudoval, již nefungují. Byl to však lanův pokus poskytnout nám výchozí bod. Poměrně rychle jsem si uvědomil, že chci hrát velké zvuky a mít spoustu texturních zvuků z použití spousty klávesových padů, spousty vesmírných padů, spousty padů Roland JV80, a pak spoustu zvuků Copify a Moog lead synthů a samozřejmě Fender Rhodes. Když jsem o tom přemýšlel, ani jednou jsem neuvažoval o varhanách Hammond nebo akustickém klavíru. Rozhodl jsem se, že budu chodit na zkoušky s touhle bestií, klávesnicí, kterou mám a která má obrovskou knihovnu zvuků, a že si budu osahávat a házet na stůl všechno, co se mi bude zdát vhodné (a) pro feeling písně a (b) pro lanův text. Celkově se většina z toho dalo přijmout na první poslech. Někdy lan říkal: "Moc se mi líbí, co tam děláš, můžeš to zopakovat tady?" a tak podobně. Písničky jsme dělali po dvou nebo po třech, takže jsme měli velmi krátký proces zkoušení, než jsme šli do studia a nahráli pár skladeb, a pak jsme se vrátili a zkoušeli a nahrávali další skladby. Tím pádem jsme se nemuseli učit a mít toho v hlavě tolik, než kdybychom dělali celé album najednou a museli si toho hodně pamatovat. Důvodem bylo i to, že jsme byli na cestách, koncertovali a jezdili po turné, což bylo docela rušné období, kdy jsme doháněli resty po roce 2020. Takže jsem cítil, že odklon od hammondek a akustického klavíru mě mnohem víc přivedl do světa elektrických syntáků - což Tull svého času dělali docela často. Když jsme například dělali Thick As A Brick 2, přišlo mi důležité navázat na to, co hrál John Evans v původní Thick As A Brick, což bylo samozřejmě cembalo, piano a Hammondovy varhany. Ale pro Rökflöte jsem postupně vracel do světa používání kláves syntezátoru. A to mě opravdu, opravdu bavilo. Je tam jedna píseň, Hammer On Hammer, ve které hraju jen na svůj oblíbený Fender Rhodes, což je elektroakustický nástroj z šedesátých let. Měl jsem to štěstí, že jsem si ho koupil, když mi bylo asi sedmnáct nebo osmnáct. Byl na splátky - děkuji tímto tátovi a mámě - a mám ho dodnes. Je to Fender Rhodes 76 MkII ze sedmdesátých let a dneska má asi velkou cenu. Má nádherný zvuk a pořád na něj hraju. Každopádně, když lan hraje akord G a D, velmi otevřené akordy, je mým úkolem poslouchat lanovu melodii zpěvu nebo melodii flétny a zjistit, jakého charakteru je ten akord, jestli existuje pohyblivá linka, kterou bych mohl zahrát a která by třeba byla protikladem k tomu, co dělá on, nebo aby s tím, co dělá on, ladila, nebo by nějakým způsobem zkrášlila to, co dělá on. Aby tyto dvě části pak mohly na nahrávce existovat společně. A pak už je jeho práce, jakmile odejde a udělá veškerou mixáž, aby rozhodl, jestli je třeba klávesový part ztlumit, nebo part zesílit a tak dále. Má všechny barvy na paletě a pak může začít malovat obrazy.

Myslím, že jsi odpověděl na další otázku, a to, jestli jsi po obdržení demosnímků a poznámek poslal lanovi e-mailem nějaké nápady, nebo jsi čekal, až se všichni sejdete ve zkušebně, abyste vymysleli aranže.

Ne, neposílal jsem žádné své nápady ani svůj materiál předem ani zvlášť. Osobně nechci jít cestou nacvičování partů a jít zkoušet s tím, že takhle si myslím, že by to mělo být, protože to nepůsobí dostatečně organicky. Je to trochu nadužívané slovo, ale pokud je v místnosti celá kapela pohromadě a všichni fungujeme jako jeden celek, když všem důvěřuješ a máš otevřené uši, posloucháš, co se děje a uvolníš svou mysl, pak tě jako muzikanta automaticky začnou napadat fantazie. A to se vlastně všechno v té místnosti stalo.

A byly nějaké momenty, kdy jste si řekli, já mám skvělý nápad s klávesami pro prostřední osmičku a Joe by řekl: "Ale já jsem pro tuhle část vymyslel ječící kytarový part." A Dave se Scottem by řekli: "Ale my jsme si tam představovali reggae aranžmá s bicími a basou..."? Byly tam nějaké takové hádky?

Hádky ne, ale určitě tam nějaké takové momenty byly. Současná kapela si navzájem velmi věří, důvěřuje svým schopnostem, v čemž je zakořeněný respekt ke každému zvlášť. Takže v podstatě každý člověk má v té místnosti svůj hlas a každý bude vyslyšen. Vzpomínám si na píseň The Navigators, kde jsem hrál [napodobuje nepopsatelný zvuk] klávesový part, což se mi docela líbilo. Ale Joe mezitím přišel s jinou, poněkud legatovější linkou. Byli jsme vlastně v nahrávacím studiu a snažili se tu skladbu složit, přehráli jsme ji celou, šli jsme do kontrolní místnosti a poslechli si ji. Řekl jsem: "Je mi to opravdu líto, Joe, ale můj klávesový part je úplně vymazán tou krásnou kytarovou linkou. A on řekl: "Jo, já vím. A já mu řekl: 'Ale jde o to, že se mi ten klávesový part opravdu líbí.' A on na to: "No, ale mně se zase líbí ten kytarový part! Takže jsme v podstatě dospěli ke kompromisu, jen mezi námi dvěma. On řekl: 'Co kdybys tedy šel první ty, já druhý a ty zase třetí?'. A tak to na albu dopadlo. Takže to byl příklad toho, že jsme oba nebyli příliš bojovní a neříkali jsme: "Chci to po svém", bylo tam mnohem víc respektu.

A co celá "konceptce" alba v severské mytologii? Pomohla vám znalost textů předem - což není vždy způsob, jakým lan pracoval - při vymýšlení atmosféry a zaměření vašich hudebních návrhů a aranží?

Trochu ano, určitě spíš jen to obecné téma severské mytologie. A samozřejmě už samotný název začal dávat tušit, že nepůjde o pastorální barvy, zvlněné zelené kopce, pracovní koně táhnoucí pluhy po polích a tak dále. Už podle názvu a námětu jste se zjevně zabývali něčím jiným, ale ještě ne konkrétním, spíš jen náznakem.

Rezonoval vůbec text a koncept s vašimi pocity?

Neřekl bych, že jsem odborník na severskou mytologii, protože mě dříve nějak zvlášť nezajímala. Zajímavé je, že v době, kdy vznikalo předchozí album *The Zealot Gene*, jsem hodně četl o náboženských představách a také jsem psal hudbu pro velké katedrální sbory na základě náboženských textů; a pak se lan začal bavit o některých svých myšlenkách, takže jsme najednou měli společný zájem. Co se týče severské mytologie, musím přiznat, že to nebylo něco, co by mě před vydáním alba nějak vášnivě zajímalo.

Musím se přiznat, že jako fanoušek a posluchač si nejsem jistý, nakolik mě text zaujal, a to i přes ty "moderní" strofy. Mám rád hudbu, ale mít tučet písní na stejné téma je možná... nevádí to, ale ... ehm... člověk zatouží po písni o Blackpoolu, či podobně...

Což samozřejmě lan vždycky dělá tak skvěle, ty malé popěvky, které napsal pro album Aqualung, minuta a půl kouzla. I když je zajímavé, že některé písničky Rökflöte jsou docela krátké, kolem tří minut, jsou to skoro jako miniaturní artrockové skladby samy o sobě. Ale předpokládám, že pokud nemáš znalosti těch severských věcí, tak začneš odpadat, jak popisuješ... vlastně, měl jsi znalosti severských věcí?

Ne víc než kdokoli jiný, jen povědomí o Odinovi, Thorovi a tak dále. Ale je zajímavé, že Joe Parrish se hodně zajímá o starověkou historii a mytologii, takže nám řekl, že se do celého konceptu alba opravdu vžil. Možná to opravdu pomáhá.

Tak určitě.

Když se vrátíme k hudbě, co říkáš na mix Dolby Atmos - co si o něm myslíš v porovnání s mixem na CD?

No, musím se rovnou přiznat, že jsem mix Dolby Atmos neslyšel! Kromě toho, že mám produkty Apple, které si strčíš do uší, nemám systém, který by to dokázal, aniž bych šel do studia. Ian odešel do studia, aby album smíchal, ale nikdo z kapely nešel s ním. Je to však zajímavý nápad. Slyšel jsi oba mixy?

Ano, verzi s Dolby Atmos jsem slyšel jednou. Nemám doma žádné zařízení, které by ji dokázalo přehrát, ale byl jsem na předpremiéře v Dolby Studios v Londýně, kde jsme seděli v poslechové místnosti s 36 reproduktory kolem nás, a bylo to samozřejmě úžasné, nikdy jsem nic podobného neslyšel. Byl to rozhodně jiný mix než na běžném CD. Mluvil jsem o tom se Scottem a on říkal, že si myslí, že jeho bici zněly příliš "úderně", protože on není ten typ bubeníka, ale já si vlastně myslím, že to byl klad, protože mi přišlo, že ten úderný zvuk v celém mixu to povýšil na ještě rockovější album, jestli mi rozumíš.

Je zajímavé, že se Scott takto popisuje. Nebudu se s ním hádat, ale souhlasím s tebou, mám rád, když je to trochu údernější. Myslím, že některé jeho hry na tomhle albu jsou úžasné,

některé jeho bicí party jsou prostě nádherné. Stejně jako my ostatní přišel do studia a prostě to udělal - bylo to nádherné.

Předpokládám, že sám sebe vidíš spíš jako jazzového bubeníka, který se stal rockovým bubeníkem, než jako typ Johna Bonhama...

No, já jsem nahrál a smíchal pár jeho věcí s jeho vlastními kapelami, třeba s Hopkins-Hammond Triem, a tenhle styl jeho hry se mi líbí. Ale taky si myslím, že stejně dobře umí hrát rock. Každý večer na pódiu to vždycky rozbalí, na soupravu hraje naprosto spolehlivě.

Tím se dostáváme k živým vystoupením. V květnu jsem vás viděl v Shepherds Bush Empire a myslím, že to byla nejlepší show, jakou jsem za poslední dobu viděl, se skvělou energií jak z pódia, tak z publika. Taky to na tebe tak působilo?

Jo! Bylo to zvláštní, protože to byla jen jedna britská show uprostřed spousty jiných akcí. Takže to bylo tak, že jsme se dostali vlakem do Londýna, připravili se, odehráli koncert a zase se dostali vlakem zpátky. Celé to bylo velmi energické, nebyli jsme uprostřed dlouhého turné, takže to bylo velmi živé a zvláštní. Na tom místě jsme hráli už několikrát, takže nám to bylo povědomé. Ale také jsem si myslel, že publikum toho konkrétního večera bylo velmi nažhavené. Věř tomu nebo ne, ten pocit na pódiu opravdu máš; možná si myslíš, že nic neslyšíme, ale ať už to slyšíš, vidíš, cítíš, nebo jen cítíš tu atmosféru, rozhodně z publika na pódiu něco cítit je.

Myslím, že to mohlo být i tím, že pět písní bylo nových, jako z loňského *Zealot Gene* a letošního *Rökflöte*, což dodávalo vystoupení svěžest. Teď samozřejmě musíte zahrát dobrý výběr největších hitů Tull, jak to tak bývá, ale není vůbec frustrující, že poté, co jste vynaložili čas a úsilí na nahrání dvanácti zbrusu nových písní pro *Rökflöte*, můžete naživo na pódiu zahrát jen dvě z nich (*Hammer On Hammer* a *The Navigators*)?

Ne, ne nutně, protože si myslím, že frustrující by bylo, kdybychom hráli deset nových písní, kdyby publikum bylo po celou dobu němé. Je důležité, abychom měli pocit, že si naše publikum z koncertu něco odnáší. Řada klasických písní Jethro Tull se bude střídat každých několik let, takže to není ne vždy se jedná o tytéž stálé hosty - Ian má k dispozici rozsáhlý kánon materiálu, z něhož může čerpat. Některé písně už asi hrát nechce, ale ty, které hraje, střídá. Upřímně si myslím, že je důležité, abychom měli pocit, že publikum dostane pár nových věcí, ale i ty, které bude znát a poznávat.

Kdybyste ale mohli do setu přidat ještě jednu píseň *Rökflöte*, která by to byla?

Jo, to je těžké. Nechtěl bych jezdit na turné s tím zatraceným akordeonem všude možně, ale je tam písnička *Trickster* (*And The Mistletoe*), která se trochu víc přiklání k té folkové stránce, kterou dělali Tull. Její části jsou skoro jako jig, takže vzhledem k tomu, že v kánonu Tull je hodně podobné hudby, přemýšlím, jestli by něco takového nebylo vítaným osvěžením, protože folkových věcí momentálně v setu moc není.

Ano, dobrý nápad. A poslední otázka na Jethro Tull - aniž bych prozradil něco, co by se lanovi mohlo zdát předčasné, začali jste už pracovat na albu na příští rok?

Ještě jsme na něm nezačali pracovat, ale vím, že Ian má nějaké nápady a koncepty, takže se budeme bavit o tom, jak to uděláme a začneme tvořit hudbu. Ale to jsou všechno spíš praktické než umělecké věci.

Když se teď vrátíme k tvým nedávným mimopracovním aktivitám, tak nejnámější a nejzajímavější bylo turné s Bruceem Dickinsonem, na kterém jsi hrál hlavně *Concerto For Group And Orchestra* Jona Lorda, ale také některé skladby Deep Purple jako *Hush* a *Smoke On The Water*, ke kterým ses poprvé dostal v roce 2021. Jak k tomu došlo?

V první řadě mě kontaktovali přes Facebook, což bylo zvláštní - nikdy předtím mi nikdo nenabídl koncert přes Facebook! A také došlo ke kontaktu přes webové stránky Tull. Takže jsem měl možnost mluvit s lidmi o tom, že bychom mohli koncert uskutečnit. To bylo v roce 2021, kdy se do toho zapojil Roger Glover. Bylo to jen takové oťukávání, zda by tato skupina hudebníků mohla spolupracovat. Spolupráce s Rogerem byla supervýjimečná, je to výjimečný člověk, který má za sebou úžasnou kariéru se všemi těmi kapelami a jako producent s Rainbow a kdoví čím ještě, v Deep Purple i mimo ně, a všechny ty příběhy, které k tomu patří. Bylo to jako snít s ikonou. Hlavní pro mě byla výzva zahrát to, co hrál Jon Lord ve svém *Concertu pro skupinu a orchestr*. Jon ho skutečně nahrál třikrát nebo čtyřikrát, na různých albech s různými dirigenty a různými orchestry, a během mnoha desetiletí absolvoval řadu živých

vystoupení, většinou s Deep Purple. Takže máte Purple na pódiu s orchestrem a Jon hraje všechna tato sóla. A pak Steve Morse hrající spoustu úžasných kytarových sol. A pak mi zavolali: "Jon už s námi není, půjdeš s námi?! Nejdřív jsem řekl, že si nemyslím, že bych to zvládl, že bych to nedokázal. Ale oni se mi ozvali a přesvědčili mě, abych to zkusil. Už jsem znal hodně z Jonova hraní a jeho stylu, což je specifický styl, který se k tomuto hudebnímu žánru hodí. Začal jsem tedy nepřetržitě poslouchat Jona Lorda, jak hraje na Hammondovy varhany. Vždycky jsem rád co nejlépe připravený a mám spoustu předchozích znalostí, ale zároveň zůstávám v případě potřeby plynulý. Je tam píseň *Wring That Neck*, která je docela rychlá a energická a trochu zálučná s prstokladem, takže jsem ji musel hodně cvičit, protože Jon měl velmi, velmi lehký dotek na Hammondky, což znamenalo, že mohl hrát velmi rychle. U klavíru máš uvnitř nástroje velké fyzické kladívko, které musíš rozpohybovat, zatímco u Hammondu jde v podstatě jen o elektrický kontakt zesponu. Poměrně rychle jsem si uvědomil, že když si osvoji přesně stejnou lehkou techniku, což je samozřejmě správný způsob, jak hrát na Hammondky, tak tu skladbu skutečně dám. Sledoval jsem videa, na kterých Jon hraje skladby, abych mohl studovat, jaké jsou některé jeho hmaty - jestli dává na každý prst dvojku, nebo používá prst pětku, kam pod něj strká palec a podobně. Byl to takový zkušený hráč, ale já jsem na tom máknul taky. Přišel jsem na to, že pokud umím přesně to samé co on, pak by se veškerá moje technika měla shodovat s jeho technikou, vše bylo, tak, jak má, půjde to. Takže díky bohu za YouTube! Pak jsem šel na zkoušku a kapela pod vedením Paula Manna, který dirigoval orchestr, do sebe skvěle zapadla. Paul byl velmi blízkým přítelem Jona Lorda a jeho ženy Vickie, a nyní má na starosti Jonovu knihovnu klasických orchestrálních skladeb. Bylo to jako vstoupit do velmi zvláštního prostředí s několika lidmi, kteří mají s tímto materiálem dlouhou zkušenost, takže to mělo velký kredit. *[Kapelu 2021 tvořili Paul Mann, Roger Glover, Bernhard Welz a Kaitner Z Doka, kteří všichni vystupovali s Jonem Lordem, a dále Bruce Dickinson a John O'Hara. Pro turné v roce 2023 nahradila Rogera Gloveru Tanya O'Callaghan. MW]* Všichni jsme byli docela dobře připraveni, ale přesto jsme si mohli s těmi nápady pohrát. Vlastně nastal slavný okamžik, když jsme zkusili jednu skladbu Deep Purple, kde Don Airey hrál na desce na Hammondky, samé virtuózní věci, Roger hrál na basu a taky to produkoval. Dostali jsme se k takovému střednímu úseku, kdy končí nářev a začne to být trochu progresivní. Roger za mnou přišel a řekl: Můžeš mi říct, co jsou to za akordy? Povídám mu, hele, ty jsi byl tehdy v tom zatraceném studiu, když se to nahrávalo! To nevymyslíš.

...

A co tvůj nádherný plnovous - máš ho ještě?

Jo, Martine! Pořád ho mám - je obrovský. A opravdu nevím, kam to povede! Tanya O'Callaghanová, baskytaristka Whitesnake, která hrála na koncertech Jona Lorda, mi před pár dny napsala: "Už brzy budou tvoje vousy potřebovat vlastní pódium." A já jsem jí odpověděl: "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne. Tak uvidíme. Nosím ho rád - než jsem potkal lana, měl jsem docela dlouhé vousy. Takže pro lidi, kteří mě znají díky Jethro Tull, je to možná neobvyklé, ale pro mou rodinu a dlouholeté přátele to tak překvapivé není.

A na konec, vzhledem k tomu, že nejde fotit pevnou telefonní linkou, nemáš nějakou svou nedávnou fotografii, kterou bychom mohli vytisknout, buď s Brucem Dickinsonem, nebo rodinnou fotku, kterou mi můžeš poslat e-mailem?

Jo, mám nějaké z turné Bruce Dickinsona, i když si nejsem jistý, kdo je fotil. Můžu je poslat.

Výborně. A pak můžeme jednu z nich zpracovat ve photoshopu tak, aby vypadala, že hraješ na flétnu, a dát ji na obálku.

Neee - ať tě ani nenapadne dát na obálku fotku s flétnou, ty prevíte!!! (Kráceno).

A nyní rozhovor s IANEM ANDERSONEM, který jste nikdy nechtěli číst! VYNECHÁVKA Z BURSTING OUT

Martin Webb

Jednou z radostí pokračující řady deluxe reedic Tull od Parlophone / Warners je zařazení dříve nevydaných skladeb, někdy jen alternativních verzí známých písní, ale někdy i odložených nahrávek dosud neznámých písní. Ale co takhle jiný typ úryvku - nepoužitý úryvek z hlavního příběhu jedné z dosud nevydaných reedičních "knihy", které obsahují remixovaná CD a DVD? V květnu 2023, v rámci příprav na "knižního" vydání *Bursting Out* z Madison Square Garden 'satellite' show v příštím roce, jsem telefonicky s Ianem Andersonem probral dva výše zmíněné živé záznamy. Jako vždy jsme se občas dostali na vedlejší kolej, a tak zde exkluzivně pro A New Day přináším malou část našeho rozhovoru, která se stoprocentně nedostane do konečného návrhu textu "knihy". Začíná Ian: "Asi za týden jdu navštívit lékaře kvůli každoroční kontrole prostaty, takže mě čeká kluzký prst."

Díky tvé estrádě asi před deseti lety, kdy jsi na pódium pozval Toma Lynche na skeč o vyšetření prostaty, jsem také začal chodit na každoroční prohlídky. Takže pokud jsi k tomu přesvědčil více lidí v publiku, stálo to za to.

Mám skutečně několik svědectví o lidech, kteří říkají, že udělali to, co jsem jim slavnostně navrhl, v důsledku čehož jim byla zjištěna pozitivní rakovina prostaty. Řešili to včas, a to je zachránilo. Takže pokud se to stalo třeba jen jednou nebo dvakrát, rozhodně stálo za to udělat několik turné se stejným kouskem té patálie na jevišti. Už jsem i přemýšlel, jak bych mohl překonat živou kontrolu prostaty na jevišti, a napadlo mě: Už vím - udělejme kolonoskopii! I díky tomu, že mi na rakovinu tlustého střeva zemřel příbuzný a blízký přítel, jsem si nechal poradit, abych každé dva až tři roky chodil na kontrolu tlustého střeva. Je do něj vložena kamera a záběry můžete sledovat na televizní obrazovce, takže jsem předpokládal, že se nahrávají. Tak jsem naposledy řekl svému člověku, že kdyby byla nějaká šance získat DVD s mou poslední kolonoskopií, rád bych ho použil na pódium v jemně podané podobě, jak radit mužům i ženám, že je rozumné podstoupit preventivní prohlídku. Ale on absolutně nespocoval. Zaprvé řekl, že ten přístroj není jeho, takže mi ho nemůže dát, ani kdyby chtěl, a vyšetření se stejně nenahrávají. Dívají se, sledují a vyhodnocují na televizní obrazovce, co kamera vidí, když se kroutí do nahoru dolů, ale nezaznamenávají to. Tak to alespoň říkal. Takže jsem se nikdy nedostal ke svému kolonoskopickému dobrodružství, o kterém jsem si myslel, že by bylo docela zajímavé, už jen proto, že vím, jak vypadá, když jsem byl dostatečně při vědomí, abych si mohl prohlédnout televizní obrazovku. Připomínalo mi to rychlou jízdu tunelem londýnského metra; tak jsem si říkal, jestli by nebylo skvělé, kdybychom na obrazovce vzadu na jevišti pustili video, jak se kamera plazí tím tmavým tunelem a na stěnách tlustého střeva se objevují nápisy "Leicester Square" a "Piccadilly Circus"...! Ale bohužel jsem se k tomu nikdy nedostal."

Necháváme na vás, čtenářích, abyste sami rozhodli, zda jsme přišli o vrchol koncertu, nebo zda jsme všichni měli štěstí, že jsme tomu unikli. *Martin Webb*

Recenze knihy

POTICHU SI ZPÍVÁM

Kompletní sebrané texty Iana Andersona a Jethro Tull

Ian Anderson (překlad Vladimír Řepík)

Volvox Globator (2022) Pevná vazba: 30cm x 25cm: 268 stran ISBN: 978-80-7511-7205

Ano, toto je samozřejmě kniha *Silent Singing* s texty písní Iana Andersona a shrnutím alb, které do češtiny přeložil Vladimír Řepík. Jak nás informuje oficiální upoutávka nakladatele, "*Vladimír Řepík se dilem Iana Andersona dlouhodobě zabývá, s flétnistou a zpěvákem se mnohokrát setkal, navštívil místa jeho působení v Británii a dnes je pravděpodobně nezasvěcenějším znalcem jeho lyrického díla v České republice*". To potvrzují i jeho předchozí publikace, *Jethro Tull v zemích Koruny české* z roku 2009 (recenze v AND#104), objemný svazek *Jethro Tull - Půlstoletí s kouzelnou flétnou* z roku 2019 (AND#132), *Balada o Jethro Tull* z roku 2022 (překlad *The Ballad Of Jethro Tull*, AND#137) a, což mu zde poněkud

usnadňuje práci, již dříve vydaná kniha přeložených textů 1968-2003 *Ian Anderson & Jethro Tull: Na rokenrol už jsem starej, ale umřít ještě nechci!* z roku 2006 (AND #91), Jak však Řepík upozorňuje ve svém překladatelském postskriptu, srovnání s překlady v knize textů z roku 2006 odhalí některé změny. Jeho angličtina a znalost anglických idiomů a frází se zlepšila, stejně jako porozumění dílu lana Andersona - a v případě pochybností je vždy po ruce pan Google, který pomůže. Proto se snažil reflektovat zamýšlené významy původních anglických textů, přičemž tam, kde je to vhodné, používá spíše české hovorové výrazy než doslovné překlady, a většinou se při rozkrývání a objasňování toho, co nazývá "dvojsmysly" lana Andersona, vyhýbá použití rýmů na konci veršů. A tak ve zkoušce ohněm, zda se mu jeho poslání podařilo - tedy překladu výrazu "*Well, I'll go to the foot of our stairs*" z alba *Passion Play*, Řepíkův překlad do češtiny zní '*No, to at' se teda propadnu*', což je asi opravdu český výraz překvapení a rozhodně v něm není obsažena doslovná zmínka o žádných schodech. Dobrá práce, Vlade (výraz "*I'll go to the foot of our stairs*" vyjadřuje v britském severním dialektu údiv, úžas, ohromení. Samozřejmě jsem to adekvátně přeložil "*No, to at' se tedy propadnu*", a ne doslovně "*Půjdu k úpatí našich schodů*", pozn. překl.; a jak to bylo přeloženo takto doslovně do jiného jazyka, pozn. KB) Jako bonus kniha obsahuje také všechny původní anglické texty, což je přínosem pro všechny čtenáře *A New Day*, kteří by chtěli získat plus a naučit se česky - i když česká diakritika vám dost zamotá hlavu. (Děkuji Liboru Myslivečkovi a Karlu Brychtovi za zprostředkování nákupu této knihy.) *Martin Webb*

Report s pomocí DeepL Translate připravil Jetřich Tyl

